

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

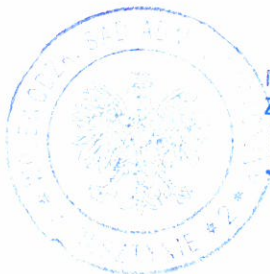
Dnia 9 marca 2017r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie
w składzie następującym:

Przewodnicząca	sędzia WSA Wiesława Pierechod
Sędziowie	sędzia WSA Jolanta Strumiłło
	sędzia WSA Renata Kantecka (sprawozdawca)
Protokolant	starszy sekretarz sądowy Monika Rzap

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 marca 2017r.
sprawy ze skargi Gminy Miejskiej Ostróda
na uchwałę Regionalnej Izby Obrachunkowej w Olsztynie
z dnia 23 listopada 2016r. nr 0102-520/16
w przedmiocie badania zgodności z prawem uchwały w sprawie zwolnień z podatku
od nieruchomości

- I. uchyla § 1 zaskarżonej uchwały,
- II. zasądza od Regionalnej Izby Obrachunkowej w Olsztynie na rzecz skarżącej
kwotę 480 (czteryście osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
sądowego

Na oryginale właściwe podpisy
ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM

P. Scimolewke
czytelny podpis

UZASADNIENIE

W dniu 26 października 2016 r. Rada Miejska w Ostródzie podjęła uchwałę nr XXVIII/181/2016 w sprawie zwolnień z podatku od nieruchomości w ramach pomocy de minimis. W podstawie prawnej uchwały powołano art. 7 ust. 3, art. 20b ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2016r., poz. 716), dalej powoływana jako „u.p.o.l.”, oraz art. 18 ust. 2 pkt 8, art. 40 ust. 1 i art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2016 r., poz. 446).

Zgodnie z § 2 ww. uchwały, na terenie Gminy Miejskiej Ostróda zwalnia się z podatku od nieruchomości na okres 2 lat nowo wybudowane budynki i budowle lub ich części oraz części budynków i budowli, które powstały w wyniku ich rozbudowy, odbudowy bądź nadbudowy, związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, powstałe w wyniku rozpoczętych nowych inwestycji, których moment rozpoczęcia nastąpił po wejściu w życie niniejszej uchwały, na skutek których utworzono co najmniej: 2 nowe miejsca pracy - w przypadku mikroprzedsiębiorców, 5 nowych miejsc pracy - w przypadku małych przedsiębiorców, 20 nowych miejsc pracy - w przypadku średnich przedsiębiorców, 50 nowych miejsc pracy - w przypadku pozostałych przedsiębiorców. Wskazano definicję pojęcia „utworzenie nowych miejsc pracy”, spełnienie warunku „utworzenia nowego miejsca pracy” oraz w § 3 termin, od którego przysługuje zwolnienie.

W § 4 ww. uchwały wskazano, że wprowadzone zwolnienie stanowi pomoc de minimis, do której ma zastosowanie rozporządzenie Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013r. w sprawie stosowania art.107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz.U. UE L z 2013r., poz. 352). W § 5 uchwały określono warunki dopuszczalności udzielenia zwolnienia z podatku od nieruchomości, poprzez wprowadzenie obowiązku pisemnego zgłoszenia zamiaru korzystania ze zwolnienia, zgłoszenia i udokumentowania zatrudnienia nowych pracowników, złożenia informacji i zaświadczeń o pomocy de minimis (§ 5 ust. 1 uchwały). Ponadto określono termin dokonania zgłoszenia oraz dokumenty, które powinny być dołączone do zgłoszenia (§ 5 ust. 2 i 3 uchwały). W § 6 uchwały zobowiązano podatnika korzystającego ze zwolnienia do przekazywania informacji o otrzymanej pomocy de minimis, do samodzielnego nadzorowania stopnia wykorzystania pomocy de minimis, przedkładania w określonym terminie oświadczeń o aktualnym stanie zatrudnienia potwierdzonego uwierzytelnionymi deklaracjami ZUS

DRA oraz ZUS RCA. W § 7 uchwały uregulowano kwestie związane z utratą prawa do zwolnienia (§ 7 ust. 1 i 2 uchwały) oraz z wygaśnięciem zwolnienia (§ 7 ust. 3 uchwały), jak również kwestie dotyczące zwrotu otrzymanej pomocy (§ 7 ust. 4,5,6 uchwały). W § 8 uchwały określono wyłączenia ze zwolnienia. Z kolei w § 12 przyjęto, że uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Warmińsko-Mazurskiego z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 2017r.

Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Olsztynie (dalej „RIO”) zaskarżoną uchwałą nr 0102-520/16 z dnia 23 listopada 2016 r. stwierdziło nieważność § 5, § 6, § 7 opisaney uchwały (§ 1) oraz wskazało, że została ona wydana z naruszeniem prawa, gdyż w § 12 zawarto dwie wzajemnie wykluczające się normy prawne (§ 2).

W uzasadnieniu uchwały Kolegium RIO przywołało treść art.7 ust.3 oraz art.20b u.p.o.l. oraz wskazało na akty regulujące zasady udzielania pomocy publicznej, w tym pomocy dla przedsiębiorców. RIO podkreśliło, że w myśl art.7 ust.3 u.p.o.l. rada gminy może, w drodze uchwały, wprowadzić jedynie inne zwolnienia przedmiotowe. Rada Miejska w Ostródzie wprowadzając zwolnienia przedmiotowe w podatku od nieruchomości, w § 5 - 7 uchwały, ustaliła warunki udzielenia zwolnienia i zobowiązała podatników do składania określonych dokumentów, na ściśle określonych formularzach w celu uzyskania zwolnienia, jak również nałożyła na podatników obowiązek kontroli stopnia wykorzystania pułapu pomocy publicznej. Ponadto postanowiła o okolicznościach wygaśnięcia i utraty prawa do zwolnienia. Kolegium RIO uznało, że postanowienia te wykraczają poza uprawnienie przyznane radzie gminy, na mocy art. 7 ust. 3 u.p.o.l.

Kolegium wskazało, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w wyroku z dnia 10 marca 2016 r. o sygn. akt I SA/OI 33/16 stwierdził, że rada gminy może w uchwałach modyfikować warunki stosowania zwolnienia wynikające z rozporządzeń, jednak wprowadzane przez radę gminy wymogi muszą być precyzyjne i konkretne. W ocenie Kolegium RIO, nie można uznać za modyfikowanie warunków stosowania zwolnień nakładanie na podatników obowiązków w postaci składania określonych dokumentów, na ściśle określonych formularzach, czy też obowiązku kontroli stopnia wykorzystania pomocy publicznej i stanowienie o okolicznościach utraty i wygaśnięcia prawa do zwolnienia. Postanowienia § 5, 6, 7 uchwały nakładają na podatników dodatkowe obowiązki i wykraczają poza zwykłą modyfikację

przepisów rozporządzeń, gdyż regulują zakres spraw już określonych przez przepisy powszechnie obowiązujące.

Kolegium RIO wskazało przy tym na rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 stycznia 2015r. w sprawie warunków udzielania zwolnień z podatku od nieruchomości oraz podatku od środków transportowych, stanowiących regionalną pomoc inwestycyjną, pomoc na kulturę i zachowania dziedzictwa kulturowego, pomoc na infrastrukturę rekreacyjną oraz pomoc na infrastrukturę lokalną nieruchomości wykorzystywanych do różnego rodzaju działalności (Dz. U. poz. 174), które określa warunki udzielania zwolnień z podatku od nieruchomości stanowiących pomoc publiczną, a wprowadzanych w drodze uchwał rad gmin, na podstawie art. 7 ust. 3 u.p.o.l. W rozporządzeniu tym określono warunki przyznania pomocy inwestycyjnej m.in. w postaci zwolnienia z podatku od nieruchomości. Z kolei w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zakresu informacji przedstawionych przez podmiot ubiegający się o pomoc de minimis (Dz. U. nr 53, poz. 311) określone zostały informacje, które przedstawi podmiot ubiegający się o udzielenie pomocy i wzory formularzy składanych w tym celu przez wnioskodawców. Przepisy tych rozporządzeń znajdują zastosowanie również do uchwał rad gmin w sprawach dotyczących pomocy de minimis. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 sierpnia 2008 r. w sprawie sprawozdań o udzielonej pomocy publicznej, informacji o nieudzieleniu takiej pomocy oraz sprawozdań o zaległościach przedsiębiorców we wpłatach świadczeń należnych na rzecz sektora finansów publicznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1871) określa natomiast m.in. zakres sprawozdań o udzielonej pomocy publicznej, okresy sprawozdawcze, terminy składania sprawozdań oraz wzory formularzy sprawozdań.

Reasumując Kolegium RIO stwierdziło brak podstaw prawnych do stanowienia przez Radę Miejską przepisów dotyczących składania określonych dokumentów, na ściśle określonych formularzach, czy też obowiązku kontroli stopnia wykorzystania pomocy publicznej i stanowienie o okolicznościach utraty i wygaśnięcia prawa do zwolnienia. W konsekwencji powyższego, uznało, że należało stwierdzić nieważność § 5, 6 i 7 uchwały w całości z uwagi na przekroczenie ustawowego upoważnienia określonego w art.7 ust.3 u.p.o.l. oraz brak podstaw prawnych do regulowania w drodze uchwały organu stanowiącego wskazanych powyżej zagadnień.

Ponadto Kolegium RIO uznało, że § 12 uchwały został zredagowany w sposób wadliwy, gdyż zawiera dwa wzajemnie wykluczające się terminy jej wejścia w życie. Pierwszy termin wskazuje, że uchwała znajdzie zastosowanie do zdarzeń powstałych

po upływie 14 dni od daty jej ogłoszenia, a drugi - że uchwała będzie wywoływać skutki prawne od 1 stycznia 2017r. W ocenie Kolegium, konstrukcja tego przepisu jest formalnie zgodna z zasadami techniki prawodawczej (§ 51 ust. 1 Zasad techniki prawodawczej, stanowiących załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej - Dz. U. z 2016 r., poz. 283), lecz takie redagowanie przepisów zostało krytycznie ocenione, zarówno przez Trybunał Konstytucyjny, jak i Sąd Najwyższy. W konsekwencji, Kolegium RIO uznało, że przedmiotowa uchwała wydana została z naruszeniem prawa.

Gmina Miejska Ostróda (dalej jako „skarżąca”) w skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie, zaskarżyła opisaną uchwałę Kolegium RIO w części dotyczącej § 1 i wniosła o jej uchylenie w ww. zakresie oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Zaskarżonej uchwale skarżąca zarzuciła naruszenie art. 7 ust.3 u.p.o.l. w zw. z art.20b u.p.o.l. poprzez błędne uznanie, że postanowienia zawarte w § 5, 6 i 7 uchwały przekraczają ustawowy zakres upoważnienia wynikającego z art.7 ust.3 u.p.o.l., co skutkowało stwierdzeniem ich nieważności.

W uzasadnieniu skargi podała, że w dniu 18 listopada 2015r. Kolegium RIO w Olsztynie uchwałą nr 0102-404/15 stwierdziło nieważność wcześniejszej uchwały nr XIII/71/2015 Rady Miejskiej w Ostródzie z dnia 27 października 2015r. w sprawie zwolnień z podatku od nieruchomości w ramach pomocy de minimis, argumentując to tym, że Rada Miejska nie posiada uprawnień do określania: 1) zasad udzielania zwolnień w podatku, 2) warunków, jakie podatnik musi spełnić, żeby takie zwolnienie uzyskać, 3) rodzaju dokumentów, jakie powinny być przedkładane celem uzyskania zwolnienia oraz nakładania na podatnika obowiązku powiadamiania organu udzielającego pomocy o utracie prawa do zwolnienia czy też postanowienia o utracie prawa do zwolnienia. W ocenie organu Rada Miejska nie posiadała również kompetencji do określania maksymalnej wartości pomocy de minimis przyznanej przedsiębiorcom oraz określania warunków zwrotu tej pomocy. WSA w Olsztynie rozpoznając skargę Gminy na ww. uchwałę Kolegium, wyrokiem z dnia 10 marca 2016r. (sygn. akt I SA/OI 33/16), oddalił skargę, stwierdzając jednocześnie, że rada gminy może w uchwałach modyfikować warunki stosowania zwolnienia wynikające z rozporządzeń, jednak wprowadzone przez radę wymogi muszą być precyzyjne i konkretne. Przygotowując uchwałę z dnia 23 listopada 2016 r. skarżąca dostosowała ją do treści ww. orzeczenia.

Skarżąca nie zgodziła się ze stanowiskiem Kolegium, że gmina udzielając zwolnień podatkowych nie może wprowadzać dodatkowych, precyzyjnych wymogów, niewynikających z rozporządzeń, których spełnienie warunkuje uzyskanie zwolnienia. Ponadto podniosła, że Kolegium Izby nie wyjaśniło, co znaczy "zwykła" modyfikacja przepisów rozporządzeń. W ocenie skarżącej rozporządzenia regulują minimalne, a nie maksymalne wymogi, jakie muszą spełniać podmioty, by uzyskać pomoc de minimis, w celu zapobieżenia sytuacjom przyznawania pomocy przez gminy bez spełnienia jakichkolwiek wymagań. Powołując się na stanowisko doktryny podniosła, że rada gminy może w uchwale modyfikować warunki stosowania zwolnienia wynikające z rozporządzenia, ale tylko poprzez ich ograniczania i konkretyzowanie. Może też wprowadzać warunki dodatkowe, których rozporządzenie nie przewiduje. W rozporządzeniu zawarte są, bowiem graniczne warunki udzielania zwolnienia. Nie mogą być one przekroczone w uchwale rady poprzez ich złagodzenie. Istnieje również możliwość wprowadzania dodatkowych wymogów, niewynikających z rozporządzenia, których spełnienie warunkuje uzyskanie zwolnienia.

Powołując się na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 19 lutego 2009r., sygn. I SA/Gd 859/08, skarżąca podniosła, że przepisy krajowe w zakresie pomocy de minimis wydane zostały w oparciu o regulacje prawa unijnego, zatem ich wykładnia nie powinna być dokonywana jedynie z uwzględnieniem literalnego brzmienia przepisów.

W odpowiedzi na skargę, Kolegium RIO wniosło o jej oddalenie i podtrzymało stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Uznało, że brak jest podstaw do regulowania w drodze uchwały kwestii uregulowanych w przepisach powszechnie obowiązujących, w tym rozporządzeń Rady Ministrów. Wskazało, że zwrot „zwykła modyfikacja” należy rozumieć jako uszczegółowienie warunków korzystania ze zwolnienia w podatku od nieruchomości, określonych w powołanych wyżej rozporządzeniach, nie zaś nakładanie na podatników dodatkowych obowiązków, jak uczyniła to skarżąca w § 5,6,7 uchwały. Kolegium Izby uznało, iż zarówno regulacje dotyczące rodzajów druków, jakie musiałyby wypełniać podatnik korzystający ze zwolnienia, jak i forma dokumentowania stanu zatrudnienia, czy też kwestie związane z utratą, czy wygaśnięciem zwolnienia dotyczą etapu stosowania prawa, co z kolei należy do kompetencji organu podatkowego - Burmistrza Miasta Ostródy.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie zważył co następuje:

Na wstępie rozważań należy wskazać, że zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1066) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem.

Z kolei przepis art. 3 § 2 pkt 7 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r., poz. 718 ze zm.) - zwanej w dalszej części "p.p.s.a" - stanowi, że kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na akty nadzoru nad działalnością organów jednostek samorządu terytorialnego.

Przeprowadzona we wskazanym zakresie kontrola zaskarżonego rozstrzygnięcia nadzorczego wykazała, że skarga jest zasadna.

Wskazać w pierwszej kolejności należy, że zasady funkcjonowania samorządu terytorialnego, zadania, uprawnienia oraz funkcje nadzorcze zostały ujęte w art. 163-172 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, która nadaje jednostkom samorządu terytorialnego w zakresie przyznanych im uprawnień samodzielność i zapewnia na mocy art. 165 ochronę sądową. Jednocześnie w art. 171 Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej poddaje działalność samorządu terytorialnego z punktu widzenia legalności nadzorowi, wykonywanemu przez Prezesa Rady Ministrów i wojewodów, a w zakresie spraw finansowych przez regionalne izby obrachunkowe. Kryterium nadzoru jest zgodność działalności samorządu z Konstytucją i ustawami.

W celu umożliwienia sprawowania nadzoru przez regionalne izby obrachunkowe w zakresie spraw finansowych, w art. 90 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U z 2016 r., poz. 446 ze zm.) określony został obowiązek przedkładania regionalnym izbom obrachunkowym uchwał rady gminy objętych nadzorem regionalnej izby obrachunkowej w terminie 7 dni od dnia podjęcia uchwały. Natomiast w art. 91 ust. 1 ww. ustawy określono, że uchwała organu gminy sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub części orzeka organ nadzoru, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały. W przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały, ograniczając się do wskazania, że uchwałę wydano z naruszeniem prawa (art. 91 ust. 4).

Wskazana regulacja, określając kategorie wad (istotne naruszenie prawa, nieistotne naruszenie prawa) wyznacza podstawy stwierdzenia nieważności uchwały rozstrzygnięciem nadzorczym. Przy czym, za nieistotne naruszenia prawa uznaje się

naruszenia drobne, niedotyczące istoty zagadnienia, a zatem będą to takie naruszenie prawa, jak błąd lub nieścisłość prawna niemająca wpływu na materialną treść uchwały. Natomiast do kategorii istotnych naruszeń należy zaliczyć naruszenia znaczące, wpływające na treść uchwały, dotyczące meritum sprawy, jak np. naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania uchwał, przepisów podstawy prawnej podejmowanych uchwał, przepisów ustrojowych, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.

Dlatego rozpoznając skargę na akt nadzoru stwierdzający nieważność uchwały rady gminy, Sąd zobowiązany jest zbadać zwłaszcza treść samej uchwały, rozstrzygając między innymi to, czy stwierdzenie nieważności zostało podjęte zgodnie z przepisem ustanawiającym kryteria tego stwierdzenia.

Przedmiotem oceny Sądu jest jednocześnie ustalenie, czy rzeczywiście uchwała w sposób istotny narusza prawo, a jak się podkreśla w orzecznictwie, działanie Sądu winno mieć charakter dwustopniowy: najpierw obejmuje badanie zgodności z prawem samej uchwały, potem badanie zgodności z prawem rozstrzygnięcia nadzorczego stwierdzającego jej nieważność.

W niniejszej sprawie organ nadzoru stwierdził nieważność § 5, § 6, § 7 uchwały Nr XXVIII/181/2016 Rady Miejskiej w Ostródzie z dnia 26 października 2016 roku w sprawie zwolnień z podatku od nieruchomości w ramach pomocy de minimis uznając, że postanowienia zawarte w ww. paragrafach wykraczają poza uprawnienia przyznane radzie gminy na mocy art. 7 ust. 3 u.p.o.l.. Organ nadzoru zakwestionował bowiem zapisy uchwały uznając, że nakładają one na podatników dodatkowe obowiązki i wykraczają poza zwykłą modyfikację przepisów rozporządzeń, gdyż regulują zakres spraw już określonych przez przepisy powszechnie obowiązujące.

W ocenie Sądu, zawarte w zaskarżonym rozstrzygnięciu stanowisko RIO nie jest uprawnione.

Przede wszystkim należy wskazać, że uchwała Rady Miejskiej w Ostródzie z dnia 26 października 2016 r. wydana została w oparciu o delegację ustawową zawartą w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych. Zgodnie bowiem z art. 7 ust. 3 tej ustawy, rada gminy, w drodze uchwały, może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w art. 7 ust.1 u.p.o.l. oraz w art. 10 ust.1 ustawy z dnia 2 października 2003 r. o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw.

Słusznie strona skarżąca powołując się na wyrok WSA w Olsztynie z dnia 10 marca 2016 r. sygn. akt I SA/OI 33/16 wywiodła, że rada gminy może w uchwałach modyfikować warunki stosowania zwolnienia wynikające z rozporządzeń, jeżeli wprowadzone wymogi będą precyzyjne i konkretne. Należy zauważyć, że w powołanym wyżej wyroku, Sąd oddalając skargę Gminy Miejskiej Ostróda na uchwałę Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej z dnia 18 listopada 2015 r. stwierdzając nieważność uchwały z dnia 27 października 2015 r. w sprawie zwolnień w podatku od nieruchomości w ramach pomocy de minimis, uznał, że rada gminy może w uchwale modyfikować – poprzez ich ograniczenie i konkretyzowanie - warunki stosowania zwolnienia wynikające z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 stycznia 2015r. w sprawie warunków udzielania zwolnień z podatku od nieruchomości oraz podatku od środków transportowych, stanowiących regionalną pomoc inwestycyjną, pomoc na kulturę i zachowanie dziedzictwa kulturowego, pomoc na infrastrukturę sportową i wielofunkcyjną infrastrukturę rekreacyjną oraz pomoc na infrastrukturę lokalną (Dz.U. z 2015r. poz.174). Istnieje zatem możliwość wprowadzenia dodatkowych wymogów, niewynikających z rozporządzenia, których spełnienie warunkuje zwolnienie. Sąd zaznaczył przy tym, że zamierzając skorzystać z uprawnienia określonego w art.7 ust.3 u.p.o.l., należy sformułować przepisy uchwały w sposób, który nie będzie budził wątpliwości. Przepisy te nie mogą być niejasne i sprzeczne z aktami wyższego rzędu regulującymi zasady opodatkowania podatkiem od nieruchomości oraz zasadami udzielania pomocy de minimis.

W ocenie Sądu, analiza treści § 5 i § 6 uchwały z dnia 26 października 2016 r. wskazuje, że Rada Miejska określiła w sposób jasny i konkretny warunki stawiane podatnikom pragnącym korzystać ze zwolnienia na podstawie spornej uchwały. Przede wszystkim w § 5 ust.1 określono dokumenty, które powinien złożyć podmiot ubiegający się o zwolnienie. Sprecyzowano bowiem, że tymi dokumentami mają być m.in. zgłoszenie zamiaru korzystania z pomocy oraz uwierzytelnione kopie umów o pracę oraz uwierzytelnione druki deklaracji ZUS ZUA. Z kolei w § 5 ust.2 określono (zgodnie ze stanowiskiem Sądu zawartym w wyroku o sygn. akt I SA/OI 33/16), że zgłoszenie zamiaru korzystania z pomocy powinno być złożone: w przypadku osób prawnych, jednostek organizacyjnych oraz spółek niemających osobowości prawnej - wraz z deklaracją na podatek od nieruchomości na dany rok podatkowy, a przez osoby fizyczne – do 31 stycznia danego roku podatkowego, w którym podatnik chce skorzystać ze zwolnienia. W § 5 ust.3 uchwały wymieniono, w sposób jednoznaczny,

dokumenty, które podmiot ubiegający się o zwolnienie winien dołączyć do zgłoszenia.

Natomiast w § 6 organ określił obowiązki, które obciążają podatnika korzystającego ze zwolnienia w ramach uchwały w zakresie przekazywania organowi stosownych informacji mających wpływ na przyznaną pomoc. Doprecyzowano, że podatnik korzystający ze zwolnienia w ramach uchwały zobowiązany jest m.in. do: przedłożenia w określonych terminach oświadczenia o aktualnym stanie zatrudnienia, potwierdzonego uwierzytelnionymi deklaracjami ZUS DRA oraz ZUS RCA (§ 6 lit. c uchwały).

Z kolei w § 7 uchwały uregulowano kwestie związane z utratą prawa do zwolnienia (§ 7 ust. 1 i 2 uchwały) oraz z wygaśnięciem zwolnienia (§ 7 ust. 3 uchwały), jak również kwestie dotyczące zwrotu otrzymanej pomocy (§ 7 ust. 4, 5, 6 uchwały). Zapisy tego paragrafu nie budzą żadnych wątpliwości i podmiot korzystający ze zwolnienia jednoznacznie może ocenić swoją sytuację w tym zakresie i powiadomić organ we wskazanym terminie o wystąpieniu okoliczności powodujących utratę lub wygaśnięcie prawa do zwolnienia oraz zwrotu kwoty otrzymanej pomocy.

Podsumowując w zakwestionowanej przez organ nadzoru uchwale, Rada Miejska skorzystała z przysługujących jej uprawnień do określenia warunków korzystania ze zwolnienia w podatku od nieruchomości, precyzując przy tym dokładnie rodzaje dokumentów potwierdzających prawo do zwolnienia od podatku od nieruchomości, wymaganych przez organ podatkowy lub wymaganych na podstawie innych przepisów.

Zatem w ocenie Sądu w niniejszej sprawie, wobec uznania, że Rada Miejska była uprawniona do modyfikowania warunków stosowania zwolnienia, nie miało miejsce istotne naruszenie prawa mogące skutkować stwierdzeniem nieważności §5-7 uchwały Rady. Zdaniem składu orzekającego w niniejszej sprawie, dokonana przez organ nadzoru interpretacja art. 7 ust. 3 u.p.o.l. i ingerencja w samodzielność jednostki samorządu terytorialnego w tym zakresie, pozbawiła ją określonego granicami ustawy władztwa podatkowego.

Ponadto zwrócić należy uwagę, że Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej stwierdzając nieważność zapisów całego § 5, § 6, § 7 uchwały, winno w wydanym rozstrzygnięciu uzasadnić i wyjaśnić Radzie na czym konkretnie polegało, występujące w jej ocenie, istotne naruszenie prawa poszczególnych ustępów ww. paragrafów. Uzasadnienia w tym zakresie w wydanej uchwale zabrakło. Organ

nadzoru ograniczył się jedynie do uznania, że Rada Miejska nałożyła na podatników dodatkowe obowiązki i wykroczyła poza zwykłą modyfikację przepisów rozporządzeń, nie precyzując przy tym, na czym ta „zwykła modyfikacja” miałaby polegać. Dopiero w odpowiedzi na skargę, organ nadzoru zdefiniował powyższe pojęcie.

Wobec stwierdzonych naruszeń, Sąd na podstawie art. 148 p.p.s.a. uchylił § 1 zaskarżonej uchwały. W złożonej skardze strona nie kwestionowała natomiast zaskarżonej uchwały w pozostałym zakresie – uchwałę RIO zaskarżono w części.

O kosztach orzeczono na mocy art. 205 § 2 w zw. z 200 p.p.s.a. oraz § 14 ust.1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804 ze zm.).

Na oryginale właściwe podpisy
ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM

B. Kucmplewski
czytelny podpis